

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića
18

Poslovni broj: P-133/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu po sutkinji toga suda Jasni Vehtersbah-Stojan, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Glavina, OIB 11564677373, Križovec 43, zastupanog po punomoćnici Petri Vugrin ,odvjetnici iz Odvjetničkog ureda Petra Vugrin,odvjetnica u Čakovcu protiv tuženika Red Iris Resolution d.o.o., OIB: 07073891287, Radnička cesta 48, 10000 Zagreb, zastupanog po punomoćniku Jerku Grgiću, odvjetniku iz OD Mamić Grgić Vinter, d.o.o., odvjetnici iz Zagreba , radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i dovršene glavne rasprave dana 26.svibnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja, dana 6.srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I.Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o operativnom leasingu motornog vozila HR 0101005579 od 6.9.2007.godine sklopljen između tužitelja Gorana Glavine iz Miklavca 18, OIB: 11564677373 i tuženika HYPO-Leasing Kroatien društva za financiranje d.o.o. Zagreb, Podružnica Čakovec kao pravnog prednika tuženika Red Iris Resolution d.o.o., OIB: 07073891287, Radnička cesta 48, 10000 Zagreb, u čl.7. koji glasi: „ Primatelj leasinga obvezuje se davatelju leasinga isplatiti ugovoreni obrok za leasing na slijedeći način: 60 (slovima: šezdeset) mjesečnih obroka svaki obrok u iznosu od 297,17 CHF (obrok bez PDV) uvećan za zakonski postotak PDV-a koji je u trenutku sklapanja ovog ugovora 22 %, tako da je ukupni bruto obrok 362,55 CHF protuvrijednost u kunama po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja.

II. Nalaže se tuženiku Red Iris Resolution d.o.o., OIB: 07073891287, Radnička cesta 48, 10000 Zagreb da tužitelju Goranu Glavina, OIB 11564677373, Križovec 43, isplati iznos od 1.925,78 EUR sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl.29. st.2. ZOO po stopi koja se određuje

-za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, tekućom od uplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta u kunskoj protuvrijednosti CHF do 31.7.2015.godine.

-od 1.8.2015. do 31.12.2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

-od 1.1.2023. do 31.12.2023.godine po stopi koja se određuje po stopi za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena,

-od 1.1.2024.godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1.srpnja te godine i to na:

-iznos od 2,50 EUR od 1.2.2008.,
-iznos od 5,21 EUR od 3.3.2008.,
-iznos od 7,64 EUR od 1.4.2008.,
-iznos od 2,35 EUR od 2.5.2008.,
-iznos od 0,57 EUR od 2.6.2008.,
-iznos od 2,97 EUR od 1.7.2008.,
-iznos od 2,29 EUR od 1.10.2008.,
-iznos od 17,57 EUR od 3.11.2008.,
-iznos od 6,36 EUR od 1.12.2008.,
-iznos od 18,04 EUR od 2.1.2009.,
-iznos od 19,66 EUR od 2.2.2009.,
-iznos od 20,48 EUR od 2.3.2009.,
-iznos od 18,46 EUR od 1.4.2009.,
-iznos od 18,18 EUR od 4.5.2009.,
-iznos od 15,15 EUR od 1.6.2009.,
-iznos od 12,48 EUR od 1.7.2009.,
-iznos od 13,41 EUR od 3.8.2009.,
-iznos od 15,39 EUR od 1.9.2009.,
-iznos od 14,24 EUR od 1.10.2009.,
-iznos od 13,14 EUR od 2.11.2009.,
-iznos od 15,66 EUR od 1.12.2009.,
-iznos od 18,03 EUR od 4.1.2010.,
-iznos od 20,54 EUR od 1.2.2010.,
-iznos od 19,88 EUR od 1.3.2010.,
-iznos od 24,10 EUR od 1.4.2010.,
-iznos od 23,02 EUR od 3.5.2010.,
-iznos od 25,14 EUR od 1.6.2010.,
-iznos od 37,04 EUR od 1.7.2010.,
-iznos od 34,32 EUR od 2.8.2010.,
-iznos od 44,52 EUR od 1.9.2010.,
-iznos od 39,17 EUR od 1.10.2010.,
-iznos od 35,12 EUR od 2.11.2010.,
-iznos od 47,43 EUR od 1.12.2010.,
-iznos od 55,03 EUR od 3.1.2011.,
-iznos od 49,51 EUR od 1.2.2011.,
-iznos od 50,32 EUR od 1.3.2011.,
-iznos od 46,36 EUR od 1.4.2011.,

-iznos od 47,59 EUR od 2.5.2011.,
-iznos od 61,06 EUR od 1.6.2011.,
-iznos od 62,95 EUR od 1.7.2011.,
-iznos od 77,86 EUR od 1.8.2011.,
-iznos od 72,44 EUR od 1.9.2011.,
-iznos od 63,96 EUR od 3.10.2011.,
-iznos od 63,74 EUR od 2.11.2011.,
-iznos od 62,82 EUR od 1.12.2011.,
-iznos od 65,88 EUR od 2.1.2011.,
-iznos od 69,25 EUR od 1.2.2012.,
-iznos od 69,35 EUR od 1.3.2012.,
-iznos od 67,25 EUR od 2.4.2012.,
-iznos od 68,11 EUR od 2.5.2012.,
-iznos od 69,37 EUR od 1.6.2012.,
-iznos od 68,01 EUR od 2.7.2012.,
-iznos od 68,12 EUR od 1.8.2012.,
-iznos od 66,87 EUR od 3.9.2012.,

sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

III. Utvrđuje se da je tužba tužitelja iznad dosuđenog iznosa od 1.925,78 EUR povučena.

IV. Odbija se prigovor prijebija tuženika.

V. Nalaže se tuženiku Red Iris Resolution d.o.o., OIB: 07073891287, Radnička cesta 48, 10000 Zagreb da tužitelju Goranu Glavini, OIB: 11564677373 naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.875,00 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od dana presuđenja do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.siječnja, a drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1.srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi da je kao primatelj leasinga dana 6.9.2007. godine s pravnim prednikom tuženika – trgovačkim društvom HYPO-Leasing Kroatien društvo za financiranje d.o.o. Zagreb, Podružnica Čakovec sklopio ugovor o operativnom leasingu motornog vozila HR/010100579. Tužitelj je u cijelosti i u roku ispunio sve obveze koje je preuzeo navedenim ugovorom. Tužitelj se kao primatelj leasinga obvezao isplatiti tuženiku 60 mjesečnih obroka svaki u iznosu od 362,55 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB koje vrijedi na dan plaćanja. Predmetnim ugovorom bila je ugovorena valutna klauzula vezana uz CHF, iako u konkretnom slučaju nije bilo opravdanih razloga za primjenom valutne klauzule za CHF jer je u sporno vrijeme HRK sukladno monetarnoj politici bila valuta vezano za EUR, te je HNB štitila HRK u odnosu

na EUR. Tuženik kao leasing kuća nije bio zadužen u CHF valuti da bi istu morao plasirati tužitelju. Ni objekt leasinga tuženik nije dobavljaču isplatio u CHF već u domaćoj valuti HRK. Stoga je jasno da je namjera tuženika bila steći ekstra dobit na račun tužitelja kao potrošača do čega je došlo kada se tijekom ugovornog odnosa značajno mijenjao tečaj CHF u odnosu na HRK što je imalo za posljedicu povećanje nominalnog iznosa leasing obroka i ukupne obveze tužitelja. Tuženik je kao financijska institucija koja se bavila plasmanom objekata leasinga putem sklapanja ugovora o leasingu trebao imati saznanja o rizicima vezanim uz poslovanje u CHF. Tužitelj se poziva na utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj: P-1401/2012 od 4.srpnja 2013. i presudu Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj: PŽ-6632/17 od 4.lipnja 2016. Tužitelj smatra da je tuženik u odnosu na njega postupao nepošteno kao na drugu ugovornu stranu i potrošača prilikom ugovaranja spornog ugovora o operativnom leasingu gdje je u pitanju bio standardizirani, tipski ugovor koji se vezivao na opće uvjete ugovora o operativnom leasingu. Smatra da se na konkretan slučaj može primijeniti odredba čl. 295. ZOO jer tuženik nije tužitelja u fazi pregovaranja i sklapanja predmetnog ugovora upoznao sa općim rizikom vezanim uz svaku valutnu klauzulu o činjenici da je rizik intervalnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF znatno veći u odnosu na isti rizik u valutnoj klauzuli vezano uz EUR. Stoga tužitelj nije mogao donijeti valjanu i informiranu odluku glede sklapanja predmetnog ugovora o leasingu. Tužitelj je u predmetnom ugovoru ugovorio nepoštene i ništetne odredbe na način da je ugovorio valutnu klauzulu kod plaćanja mjesečnih obroka leasinga na način da se valutu uz koju je vezana glavnica – švicarski franak, a da prije zaključenja i vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke na potpunoj obavijesti što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to čl.81., te protivno odredbama čl. 322. i čl. 247. ZOO. Tužitelj je izvršio obračun preplaćenog iznosa po ugovoru o leasingu zbog ugovorene i primijenjene ugovorne odredbe o valuti uz koju je glavnica i kamata vezana za CHF, te je prilikom izračuna uzeo u obzir tečaj CHF prema tečaju na dan potpisa predmetnog ugovora te je navedenim ugovorom utvrdio da je oštećen za iznos od 2.429,91 EUR. Nadalje tužitelj navodi da je HANFA po službenoj dužnosti provela nadzor nad poslovanjima leasing društva na području RH i između ostalih utvrdila nezakovitosti vezano uz obračun kamatnih stopa u sklopljenim ugovorima o leasingu. Slijedom navedenog tužitelj je predložio da sud donese presudu kojom se utvrđuje ništetnim i bez pravnog učinka čl.7. predmetnog ugovora, te da se naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 2.429,91 EUR sa zakonskim zateznim kamatama.

2. Nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja tužitelj je podneskom od 31.10.2025. uskladio tužbeni zahtjev sa nalazom i mišljenjem vještaka , te je predložio da sud donese presudu kojom se u točki II. tužbenog zahtjeva nalaže tuženiku da tužitelju isplati iznos od 1.925,78 EUR.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je prije upuštanja u raspravljanje povodom predmetne tužbe, tuženik je istaknuo prigovor stvarne i mjesne nenadležnosti naslovnog suda, a to sukladno odredbi članka 34.b. st. 1. točka 1. i članka 48. st. 1. ZPP-a. Tuženik navodi da se u konkretnom slučaju radi o sporu između tuženika kao

pravne osobe i tužitelja kao nositelja obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva, a slijedom čega je za postupanje u ovom postupku stvarno nadležan trgovački sud i to sud prema mjestu registriranog sjedišta tuženika (Zagreb). Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da se oglasi stvarno nenadležnim i uputi predmet Trgovačkom sudu u Zagrebu, kao stvarno i mjesno nadležnom za odlučivanje u ovom sporu.

4. Tuženik se protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, osporavao osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, kao i sve navode iz tužbe na kojima tužitelj temelji postavljene tužbene zahtjeve.

5. Prije svega, a u odnosu na pozivanje tužitelja na presude donesene u kolektivnim sporovima u tzv. predmetu „Franak“, tuženik ističe kako u predmetnom postupku ne postoji mogućnost izravne niti neizravne primjene utvrđenja iz kolektivnog postupka. Područje primjene utvrđenja iz presuda u kolektivnim sporovima u tzv. predmetu „Franak“ su sporovi potrošača s točno određenim bankama koje su obuhvaćene pravomoćnim presudama u kolektivnim sporovima, a koji potrošači su sa navedenim bankama zaključili ugovore o kreditu. Navedene uvjete niti tužitelj niti tuženik u konkretnom slučaju ne ispunjavaju. Najprije, ovdje tuženik nije jedna od tuženih osam banaka obuhvaćenim presudama u kolektivnom sporu u predmetu tzv. „Franak“, te se u ovoj parnici ne mogu primjenjivati utvrđenja iz kolektivnog spora. U odnosu na tuženika ništa od navedenog nije pravomoćno utvrđeno u bilo kojem postupku, te je na tužitelju da dokaže konkretne navode iz svoje tužbe relevantnim dokaznim sredstvima. Pored navedenog, tužitelj s tuženikom nije zaključio ugovor o kreditu, već ugovor o leasingu, što je sasvim različit pravni posao od ugovora o kreditu, a što samo po sebi govori kako nije riječ o postupku na koji se mogu primijeniti utvrđenja iz kolektivnih sporova. Navedeno je potvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci od dana 01.06.2021. godine pod posl. brojem Revd 2379/21. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u točki 3. predmetne odluke zauzeo stajalište kako se tužitelj koji zahtijeva isplatu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o operativnom leasingu „ne može pozivati na odluku u kolektivnom sporu bez obzira da li se tretira kao trgovac ili potrošač“, a sve iz razloga što tuženik nije stranka kolektivnog spora.

6. Nadalje, a vezano uz navode tužitelja da tuženik nije tužitelju pružio dovoljno informacija o valutnom riziku, tuženik prvenstveno ukazuje kako isti kao leasing društvo u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o leasingu pa sve do 2014. godine nije bio zakonski obavezan biti upoznat s valutnim rizicima niti imati sustav upravljanja valutnim rizikom, a slijedom čega nije niti bio dužan o takvim rizicima posebno upozoravati svoje klijente obzirom da je riječ o rizicima o kojima nije bio, niti mogao biti upoznat, a iz čega je razvidno kako isti nije postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

7. U odnosu na valutnu klauzulu u CHF tuženik je istaknuo da su sporne odredbe ugovora o leasingu o valutnoj klauzuli u švicarskim francima (CHF), kao i odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, tužitelju bile jasne, razumljive i lako uočljive, da se o svim navedenim odredbama pojedinačno pregovaralo te da iste nisu suprotno

načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja, te posebno kako tužitelj nije dokazao suprotno. S tim u vezi, tuženik ovime ukazuje kako je člankom 84. Zakona o zaštiti potrošača (N.N. 96/2003; u daljnjem tekstu: ZZP) izrijekom propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, dok je člankom 81. stavak 1. ZZP-a propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Imajući u vidu navedene odredbe ugovora o leasingu, jasno je da tužitelj u ovom postupku najprije mora dokazati da mu sporne odredbe ugovora o leasingu nisu bile jasne, lako razumljive ili uočljive, a ako navedeno ne uspije dokazati, ne bi uopće bilo dopušteno ocjenjivati njihovu poštenost. Tek kada i ako bi se u tijeku ovog postupka utvrdilo da sporne odredbe nemaju koje od tri navedena obilježja, moglo bi se pristupiti provođenju testa poštenosti, a u kojem slučaju bi bilo potrebno prvenstveno utvrditi je li se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, a ukoliko nije, tužitelj bi opet morao dokazati da one uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača protivno načelu savjesnosti i poštenja.

8. Osim što su tužitelj i tuženik ugovorili otplatu leasinga u valuti CHF, to je tužitelj i vršio otplatu leasinga u anuitetima, u visini koja je bila definirana s obzirom na tečaj hrvatske kune prema CHF, i to prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja te je time konkludentno kontinuirano prihvaćao opisani način plaćanja leasinga, štoviše za vrijeme otplate nije glede navedenog podnosio nikakve prigovore, a iz čega je vidljivo da mu je upravo takav način plaćanja leasinga bio prihvatljiv i da je želio zasnovati i održavati ugovorni odnos s tuženikom s takvim sadržajem. U prilog navedenoj tvrdnji govori i činjenica da je tužitelju prilikom sklapanja ugovora o kreditu predan otplatni plan, u kojem je iznos anuiteta jasno naznačen upravo u CHF. Stoga, niti jednoj od ugovornih strana u vrijeme pregovaranja i u trenutku sklapanja ugovora o leasingu nije bilo poznato na koji način će se kretati tečaj hrvatske kune prema CHF, no ono što je nesporno bilo poznato objema ugovornim stranama je da se ne radi o fiksnom tečaju i da bi do određenih promjena ipak moglo doći, a osobito imajući u vidu ugovoreno trajanje otplate. Dodatno, tuženik ukazuje na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske, iskazan u odluci posl. br. Revt-249/2014, a iz kojeg se može izvesti zaključak o tome koji su parametri mjerodavni za prosudbu o razumljivosti odredaba o valutnoj klauzuli u CHF, pa se tako u obrazloženju iste odluke navodi „da bi svakoj punoljetnoj, odrasloj i prosječno opreznoj osobi trebalo biti jasno da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će prilike u društvu, posebno one ekonomske ostati neizmijenjene, a koje uz ostala društvena kretanja kako u našem okruženju tako i svijetu, neminovno utječu na vrijednost a time i tečaj valuta, kako nacionalne- kune, tako i drugih, svjetskih valuta kao što su EUR, švicarski franak, japanski Jen, US dolar i td.“. Dakle, razumljivost odredaba o valutnoj klauzuli u CHF potrebno je procjenjivati u vezi sa sklapanjem konkretnog ugovora, a ona podrazumijeva mogućnost shvaćanja i razumijevanja uzročno-posljedične veze između promjene vrijednosti hrvatske kune u odnosu na CHF u trenutku sklapanja i ukupne obveze korisnika, a temeljem informacija koje su svakom pojedinom korisniku bile poznate.

9. Štoviše, potpisom predmetnog ugovora o leasingu, i to u članku 16., tužitelj je izjavio da je ugovor o leasingu i opće uvjete pomno pročitao, da razumije njihove odredbe, te da je s istima suglasan, dakle suglasan je i s valutnom klauzulom u CHF, te promjenjivom kamatnom stopom kako je niže navedeno.

10. Nadalje, takvo ugovaranje valutne klauzule u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o leasingu nije bilo protivno niti jednom pozitivnom propisu na snazi u Republici Hrvatskoj. Niti jedna odredba mjerodavnih propisa nije zabranjivala ugovaranje valutne klauzule.

11. Važeći Zakon o obveznim odnosima sadrži u članku 22. odredbu prema kojoj je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Zakonom propisana mogućnost ugovaranja valutne klauzule rezultat je, povijesno gledano, negativnih iskustava vezanih uz inflaciju i kretanje tečaja nacionalne valute prema tečaju drugih stranih valuta te je takva mogućnost općeprihvaćena u gospodarskom sustavu Republike Hrvatske i, može se reći, sveprisutna u novčanim transakcijama. Treba istaknuti da je i Ustavni sud Republike Hrvatske, odbivši pokrenuti postupak za ocjenu suglasnosti s Ustavom odredbe članka 22. ZOO u odluci posl. br. U-I-392/2011 zauzeo stav da je „članak 22. ZOO-a, to jest ugovaranje valutne klauzule jedan od načina zaštite jednake vrijednosti međusobnih davanja (činidaba), uz indeksnu klauzulu (članak 23. ZOO-a) i kliznu skalu (članak 24. ZOO-a). Ugovorne strane, i vjerovnička i dužnička, ugovaraju valutnu klauzulu kako bi vrijednost uzajamnih davanja koja su, u pravilu vremenski razdvojena, zadržala punu jednakost s obzirom na ugovoreno mjerilo - vrijednost ugovorene strane valute ili cijene zlata. Prema tome, mogućnost ugovaranja valutne klauzule propisane člankom 22. ZOO-a jednaka je za sve subjekte ugovornog prava i primjenjuje se na sve ugovore, dakle, i one koje sklope dvije fizičke osobe bez svojstva trgovca (građanskopravni ugovori) i omogućuje svim ugovornim stranama pod jednakim uvjetima ugovaranje te zaštitne klauzule. Hoće li ona biti ugovorena ovisi o slobodnoj volji obiju ugovornih strana (vjerovnika i dužnika). U pravnom smislu njome se osigurava (štiti) jednakost obiju ugovornih strana određenog pravnog posla.“

12. Dakle, tuženik ukazuje na okolnost da se ne radi bilo o kakvom ugovaranju koje bi bilo protivno odredbama koje su regulirale djelatnost tuženika kao leasing društva.

13. Nastavno svemu do sada iznesenom vezano uz valjanost ugovaranja valutne klauzule na način kako je ista ugovorena u konkretnom ugovoru o leasingu, tuženik skreće pozornost sudu i na recentnu sudsku praksu, a kojom je upravo navedeno nedvojbeno potvrđeno.

14. Nastavno svemu iznesenom, tuženik posebno navodi kako odredba o valutnoj klauzuli nije ugovorena kao nekakvo sredstvo zaštite interesa i financijske pozicije tuženika na štetu tužitelja, već je ugovorena kao klauzula koja prati kretanje tečaja hrvatske kune u odnosu na CHF u oba smjera, što znači da bi usred

deprecijacije CHF u odnosu na hrvatsku kunu tužitelj bio u obvezi platiti tuženiku manji novčani iznos od onog navedenog u informativnom otplatnom planu, kao što je u slučaju aprecijacije bio u obvezi platiti veći novčani iznos. Dakle, iz navedenog se vrlo lako može zaključiti, a prvenstveno imajući u vidu da se tuženik i sam zaduživao u valuti CHF, da on ni na koji način nije profitirao od promjene tečaja CHF te da se ni u kojem slučaju ne može raditi o odredbi u ugovoru koja bi značila neravnotežu ugovornih strana na štetu tužitelja. Isto tako, neosnovano je pozivanje tužitelja na rješenje Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga (u daljnjem tekstu: HANFA). Naime, iz rješenja HANFA-e ne proizlazi, kako to tužitelj pogrešno zaključuje, da bi ugovorne odredbe o kamatnoj stopi sadržane u ugovorima o leasingu bile ništetne, već upravo sasvim suprotno. Rješenjem o provedenom nadzoru nad poslovanjem tuženika je utvrđeno kako je tuženik u svom poslovanju kao ugovorna strana imao potpuno pravo slobodno određivati uvjete pod kojima sklapa ugovore o leasingu, pa tako i uvjete koji se odnose na kamatnu stopu odnosno uvjete njene promjenjivosti. Bit navedenog rješenja sastoji se u ocjeni jesu li ugovorni uvjeti za promjenu dijela kamatne stope u pojedinim ugovorima o leasingu bili ispunjeni u trenutku promjene kamatne stope u pojedinom ugovornom odnosu, a iz čega proizlazi upravo kako je ova ugovorena mogućnost u skladu sa pozitivnim propisima na snazi u Republici Hrvatskoj, a ne, kako tvrdi tužitelj, da bi ugovorna odredba koja to omogućava bila ništetna.

15. S tim u vezi, tuženik ističe kako tužitelj nije ni na koji način dokazao da se rješenje HANFA-e odnosi upravo na predmetni ugovor o leasingu, odnosno da su navodne nepravilnosti na koje se tužitelj poziva počinjene upravo i u odnosu na ovaj konkretan ugovor. Dakle, tužitelj ni sa čime nije dokazao, a ni pokušao dokazati da bi sporna odredba općih uvjeta operativnog leasinga vozila bila ništetna, a što je osnova tužbenog zahtjeva, a potom nije dokazao da bi uopće došlo do bilo kakvog stjecanja bez osnove na strani tuženika, odnosno nije dokazao da su navodne nepravilnosti navedene u rješenju HANFA-e počinjene i u odnosu na ugovor o leasingu sklopljen sa tužiteljem. Okolnost da je rješenjem HANFA-e utvrđeno da su određene nepravilnosti počinjene ne znači ujedno da su iste počinjene u odnosu na svaki ugovor o leasingu koji je tuženik sklopio odnosno da bi bile počinjene i u odnosu na predmetni ugovor o leasingu. Navedeno svakako ne proizlazi iz rješenja HANFA-e na koje se poziva tužitelj, a niti sam tužitelj ne pojašnjava zbog čega se isti poziva na navedeno rješenje, odnosno u kakvoj je vezi isto rješenje s ugovorom o leasingu koji je predmet ovog spora.

16. Nastavno iznesenom, a vezano uz rješenje HANFA-e razvidno je se u konkretnom slučaju može raditi isključivo o pitanju da li je tuženik usklađivao visinu ugovorne rate u skladu s ugovorenim parametrima, dakle, da li je u konkretnom slučaju bilo došlo do promjene uvjeta refinanciranja, valutnih tečajeva i sl., a što bi opravdalavo usklađenje visine rate. Međutim, sve da i takvi uvjeti nisu bili ispunjeni, dakle, da je tuženik postupio protivno ugovornim odredbama to navedeno nikako ne znači i ne može značiti da bi predmetna odredba bila ništetna.

17. Tuženik ovime, opreza radi, temeljem članka 214. stavak 3. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005) ističe i prigovor zastare predmetnog potraživanja te osporava u cijelosti visinu potraživanja tužitelja.

18. Nastavno svemu iznesenom, tuženik iznova poriče i osporava sve navode iz tužbe, te se protivi postavljenom tužbenom zahtjevu i zahtjevu za naknadu troškova postupka u cijelosti, i to iz razloga kako je navedeno te predlaže sudu iz gore navedenih razloga odbiti isti tužbeni zahtjev, a sve uz obvezu da tužitelj naknadi tuženiku troškove postupka u ovoj pravnoj stvari zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude, pa sve do isplate.

19. Rješenjem od 30.prosinca 2024. ovaj sud je odbio tuženikove prigovore stvarne i mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Čakovcu kao neosnovne, a koje rješenje je potvrđeno rješenjem Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj: GŽ-967/2025-2 od 22.travnja 2025.

20. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u Ugovor o operativnom leasingu, opće uvjere operativnog leasinga, plan otplate, pregleda plaćenosti potraživanja (list 11-34 spisa), odgovor na tužbu s priložima (list 38-51 spisa), podnesak tužitelja od 6.11.2023. (list 54-56 spisa), podatke Porezne uprave – područni ured Čakovec-ispostava Mursko Središće (list 66 spisa), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Slađane Srnec, mag.oec. (list 137-147 spisa), podnesak tuženika (list 149 spisa), podnesak tužitelja od 31.10.2025. (list 156-160 spisa), podnesak tuženika (list 161 i 164—165 spisa, te 166-167 spisa), podnesak tužitelja (list 168-170 spisa), te je saslušan tužitelj u svrhu dokazivanja.

21. Tužitelj je izjavio da su trebali osobno vozilo, a on nije mogao dobiti kredit zbog niskih primanja, radio je u Lendavi, kod klesara za nadgrobne spomenike, time da su kroz zimske mjesece bili doma, kroz koje mjesece nisu bili plaćeni, te je kroz iste bio prijavljen na Zavodu za zapošljavanje. U Mihovljanskoj ulici u Čakovcu uočio je auto salon, te se išao raspitati za vozilo. Ponudili su mu vozilo na leasing, pitao je da li se isto može vezati uz kune na što su mu negativno odgovorili i naveli da daju leasing samo u CHF. Nitko mu nije spominjao nikakve rizike vezane uz CHF, nitko nije spominjao termin valute utočišta, i sad ne zna što to znači, a niti koju valutu u RH štiti HNB. Znao je da rata kredita može nešto rasti ili padati, s obzirom da je vezana uz valutu, ali je smatrao da se tu može raditi o nekim neznatnim iznosima. U auto kući su imali gotov ugovor, kada je on odabrao vozilo otišao je po supругu, te su zajedno došli drugi dan, a ugovor je već u cijelosti bio ispunjen, time da su kada su došli samo stavili njihove podatke, te su potpisali ugovor. Kao što je već naveo on je i prvi dan pitao za kune, međutim, oni su mu odgovorili da imaju opciju samo u CHF. Kada je pročitao ugovor nije razumio stručne izraze odnosno nije baš sve razumio. Ono što mu je bilo najbitnije u ugovoru koliko mu je rata, koji je rok otplate i da su sve rate iste, odnosno s nekim malim odstupanjima. Koliko mu se čini prva rata leasinga bila je cca 230,00 CHF, dok mu je najviša bila 320,00 CHF. Bio je par puta pitati za razloge povećanja, međutim, radnici koji tamo rade na prodaji auta nisu mu znali dati nikakav odgovor. Izjavio je da je auto u cijelosti isplaćen, te da je auto koristio za osobne potrebe.

22. U toku dokaznog postupka provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Slađani Srnec. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je preplata tečaja odnosno pozitivne tečajne razlike kada je tečaj bio viši od početnog iznosila 14.586,18 HRK ili 1.935,91 EUR, dok su negativne tečajne razlike kada je tečaj bio niži od početnog iznosile 76,25 HRK odnosno 10,13 EUR. Neto preplata tečaja kao razlika pozitivnih i negativnih tečajnih razlika iznosi 14.509,93 HRK odnosno 1.925,78 EUR.

23. Temeljem čl. 8. ZPP nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio kao u izreci ove presude.

24. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnim pojedinih odredbi ugovora o operativnom leasingu motornog vozila HR010100579 .

25. Nesporna je pasivna legitimacija tuženika (pravno sljedništvo).

26. Nije sporno da je tužitelj izvršio sve obveze sukladno potpisanom ugovoru o operativnom leasingu.

27. Između stranaka nije sporno, a što proizlazi i iz dokumentacije u spisu:

-da je tužitelj kao primatelj leasinga sklopio sa Hypo leasing Kroatien društvo za financiranje d.o.o kao davatelja leasinga ugovor o operativnom leasingu motornog vozila HR0101100579.

-da je objekt leasinga motorno vozilo marke Peugeot,

-da je trajanje leasinga 60 mjeseci,

- da je vrijednost objekta leasinga bez PDV-a 19.783,94 CHF,

- da je iznos PDV-a 22 %, a ukupna vrijednost objekta leasinga s PDV-om je 24.136,41 CHF sve protuvrijednost u kunama po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja,

-da je leasing obrok neto 297,17 CHF, da je PDV 65,38 CHF , dakle da je leasing obrok ukupno 362,55 CHF mjesečno,

-da je ugovorena mjesečna otplata prvog radnog dana u mjesecu, te da je mjesečni iznos obroka vezan za tri-mjesečni LIBOR, te se ažuriranje vrši tijekom kvartala.

28. Sporno je da li se radi o tzv. kolektivnoj tužbi i da li se na ovdje tuženika kao davatelja leasinga mogu primijeniti utvrđenja iz tzv. Kolektivne tužbe.

29. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja tužitelja.

30. Sporno je nadalje pitanje ništetnosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli, nadalje i visina tužbenog zahtjeva, te da li se radi o stjecanje bez osnove.

31. Posao leasinga je pravni posao u kojem davatelj leasinga na temelju kupoprodajnog ugovora sa dobavljačem objekta leasinga stječe pravo vlasništva na

objektu leasinga i primatelju leasinga na temelju ugovora o leasingu odobrava pravo korištenja tog objekta leasinga na određeno razdoblje, a ovaj za to plaća određenu naknadu.

32. Dakle, leasing je oblik financiranja kod kupnje npr. vozila.

33. U konkretnom slučaju sporni ugovor je sklopljen za operativni leasing, što je vidljivo iz samog naziva tog Ugovora.

34. Operativni leasing predstavlja korištenje predmeta leasinga u njegovom najboljem vijeku trajanja, ali po isteku leasinga ne stječe se pravo vlasništva nad objektom, u konkretnom slučaju vozilom.

35. Leasing, pa tako i operativni leasing su propisani Zakonom o leasingu, a kada je konkretni ugovor o operativnom leasingu sklopljen na snazi je bio Zakon objavljen u Narodnim novinama RH broj 135/06, konkretno u čl. 5. toga zakona.

36. Sukladno čl. 3. Zakona o leasingu (NN RH broj 135/06) ovdje tuženik je bio registriran za obavljanje poslova operativnog leasinga.

37. Konkretni Ugovor o operativnom leasingu ima sve odredbe propisane u čl. 36. i čl. 38. Zakona o leasingu (NN RH broj 135/06).

38. Člankom 39. Zakona o leasingu je određeno da se na prava i obveze subjekata u poslovima leasinga primjenjuje Zakon o obveznim odnosima, osim ako ovim Zakonom nije drugačije određeno.

39. Tuženik u svom odgovoru na tužbu ističe da on nije bio stranka u postupku pokrenutom temeljem kolektivne tužbe potrošača tzv. Udruge Franak koji postupak se vodio protiv osam točno određenih banaka, pa stoga smatra da pravna utvrđenja i odluke iz spomenutog postupka nemaju apsolutne nikakve veze sa tuženikom iz razloga što on nije bio tužen kolektivnom tužbom potrošača, ali isto tako i iz razloga što on nije banka.

40. Prema ocjeni suda nesporno je da tuženik nije banka, ali je financijska organizacija koja se bavi financiranjem i to putem leasinga što jasno ukazuje da je tuženik trgovac, a tužitelj potrošač kao fizička osoba, što će dalje biti obrazloženo, te se u konkretnom slučaju prema sudskoj praksi na njihov odnos primjenjuje kako Zakon o obveznim odnosima tako i Zakon o zaštiti potrošača. Također tuženik kao pravna osoba registrirana za poslove davanja leasinga na svakodnevnoj razini komunicira s bankama, a uostalom i osnovala ga je banka tj. Zagrebačka banka d.d. i s bankom ima ustaljenu komunikaciju u svom redovnom poslovanju, za razliku od tužitelja koji je fizička osoba, koji svakako nema toliko iskustva, kontakata, znanja i saznanja u financijskom smislu.

41. U predmetnom Ugovoru, koji po svom sadržaju predstavlja tipizirani potrošački ugovor o financiranju putem leasinga, kakav ugovor su sklapale i pojedine

banke koje su sudjelovale u svojstvu tuženika u parničnom postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod brojem P-1402/2012, a ugovorena kamata i sve novčane obveze koje proizlaze iz Ugovora i koje su izražene u valuti CHF (švicarski franak) ispunjavaju se plaćanjem u valuti HRK (hrvatskim kunama) po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja što je jasno navedeno u samom ugovoru.

42. Unatoč tome što tuženik nije jedna od banaka koje su sudjelovale i protiv kojih je donesena pravomoćna sudska odluka u kolektivnom postupku, meritum presude iz kolektivnog postupka potpuno je primjenjiv i u konkretnom slučaju (zbog sličnih okolnosti slučaja), jer je tuženik kao davatelj leasinga na potpuno jednak netransparentan način ugovorio valutnu klauzulu CHF, koje odredbe su ništetne zbog istih razloga kako je to utvrđeno u kolektivnom postupku za banke, što će dalje biti obrazloženo.

43. Na sve ugovorne odnose pa tako i na odnose između trgovaca i potrošača primjenjuju se odredbe članka 269. do 271. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje u tekstu ZOO) o činidbi kao objektu ugovorne obveze.

44. Člankom 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima je određeno da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok je odredbom čl. 270. ZOO-a propisano kako je ugovor ništetan ukoliko činidba nije moguća, dopuštena i određena ili određiva.

45. Što se tiče prigovora tuženika nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, kao i da tužitelj nije potrošač, sud je uvidom u sporni Ugovor utvrdio da je primatelj leasinga - tužitelj, naveden kao fizička osoba, a tuženik je davatelj leasinga, kao pravna osoba. U ugovoru se ne navodi da bi sporno vozilo bilo kupljeno za potrebe obrta ili trgovačkog društva tužitelja i za obavljanje djelatnosti obrta ili trgovačkog društva, odnosno druge djelatnosti.

46. Zakon o zaštiti potrošača određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

47. Tužitelj je s tuženikom sklopio ugovor o leasingu kao fizička osoba, a za kupnju vozila za osobne potrebe, što je utvrđeno iz iskaza tužitelja danog na ročištu pred sudom, što će se dalje obrazložiti.

48. Teret dokaza da tužitelj nije potrošač je na tuženiku, a isti to nije osporio.

49. Osim toga kroz cijelo vrijeme trajanja samog tog ugovora i plaćanja mjesečnih rata leasinga nikada nije bilo sporno između stranaka za što se objekt leasinga koristi, pa se stoga utvrđuje da ga je tužitelj koristio za osobne potrebe kao fizička osoba.

50. Stoga su navedeni prigovori tuženika odbijeni kao neosnovani.

51. Prema praksi Europskog suda nije odlučno to što je potrošački ugovor prestao, jer korisnici kredita zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao, zbog čega tužitelj ima pravo zahtijevati utvrđenje predmetnih odredbi Ugovora ništetnim, jer ništetnost ima ex tunc učinak, dakle od sklapanja ugovora, a što za posljedicu ima restituciju. Isto se može primijeniti i na ovaj sporni ugovor o leasingu.

52. Sporno je među parničnim strankama da li je ništetan dio zaključenog Ugovora o leasingu u dijelu koji se odnosi na primjenu valutne klauzule tijekom trajanja otplate leasinga, te da li je nastupila zastara potraživanja tužitelja, tj. da li je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača primjenjiva i na ovaj konkretni slučaj tj. na zaključeni Ugovor o operativnom leasingu između tužitelja i tuženika.

53. Tužitelj u svojoj tužbi od tuženika traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe iz Ugovora o operativnom leasingu i isplatu previše plaćenog s osnova te ništetne ugovorne odredbe, smatrajući da je tužitelj postupanjem tuženika (kao davatelja leasinga) njemu previše uplatio temeljem spornog Ugovora zbog povećanja mjesečnih rata leasinga zbog promjene tečaja valute CHF u odnosu na valutu HRK

54. Kod utvrđenja ništetnosti odredbi Ugovora o leasingu, kao obliku financiranja ovdje tužitelja od strane ovdje tuženika, sud je posebno vodio računa da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14 i 110/15; dalje u tekstu ZZP/14), u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem banaka, ali i odredbi čl. 502.c. Zakona o parničnom postupku, kojim je propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih prava i interesa, a kojom je određeno da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni tužbeni zahtjevi iz tužbe za kolektivnom zaštitom potrošača, te da je u tom slučaju sud u tom pojedinačnom postupku vezan za ta utvrđenja. Ovakav direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i presude koja bude donesena u tom postupku i koja kao takva obvezuje sudove u pojedinačnim postupcima zauzima i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi poslovni broj Rev 3142/18, od 19. ožujka 2019.

55. Prema čl. 146. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u Narodnim novinama RH broj 41/14 i 110/15 je određeno da će se postupci pokrenuti do dana stupanja na snagu ovog Zakona dovršiti prema odredbama ranijih Zakona o zaštiti potrošača, dakle postupci pokrenuti nakon stupanja na snagu toga Zakona o zaštiti potrošača (u konkretnom slučaju i ova tužba) voditi i dovršiti po odredbama aktualnog Zakona o zaštiti potrošača.

56. Stoga je primjenjuje i odredba čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u Narodnim novinama RH broj 41/14 i 110/15 koja propisuje obvezujuću snagu sudske odluke za ostale sudove ako je odluka suda donesena u postupku

kolektivnih interesa potrošača u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja joj je uzrokovana postupanjem trgovca, a već je obrazloženo zašto ovaj sud smatra da utvrđenja iz tog Kolektivnog postupka obvezuju i ovaj sud i na temelju kojih Zakona.

57. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti dijela odredbe Ugovora o operativnom leasingu, koja se odnosi na valutnu klauzulu, sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine "broj: 96/03; dalje u tekstu: ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o operativnom leasingu tj. u travnju 2008.god.

58. Prema odredbi članka 81. stavak 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

59. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

60. Nadalje, prema stavku 4. istoga članka ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u naprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

61. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe i usluga koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora, te ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, sve sukladno odredbi članka 83. ZZP/03.

62. Odredbom članka 87. stavak 1. i 2. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako ona može opstati bez te ništavne odredbe.

63. Ovaj sud je u ovom parničnom postupku, s obzirom na navode iznesene u tužbi i s obzirom da se tužitelj poziva na pravna utvrđenja iz gore naznačenih presuda, sukladno čl. 502.c Zakona o parničnom postupku primjenjuje i pravna stajališta i utvrđenja naznačena u presudama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a koje odluke se dalje obrazlažu.

64. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012, od 4. srpnja 2013.god., koja je potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. godine i presudom Vrhovnog suda RH broj Revt-249/2014 od 9. travnja 2015. godine, u dijelu vezanom za ugovaranje kamatne stope, utvrđeno je između ostalog da je Zagrebačka banka d.d. Zagreb, koja je upravo osnivač ovdje tuženika, u razdoblju od 10. rujna 2003.god. do 31. prosinca 2008.god.,

a koja povreda traje i dalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući Ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju-Ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u Ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima, a da prije i u vrijeme zaključenja Ugovora ta tužena banka kao trgovac i korisnik i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i Ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara, koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time ta tužena banka postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH broj 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 6. kolovoza 2007. godine i to čl. 81., čl. 82. i čl. 90. a od 7. kolovoza 2007. godine pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Isto tako je u tom postupku utvrđeno da je ta tužena banka (koja je osnivač ovdje tuženika) u razdoblju od 01. travnja 2005.god. do 31. prosinca 2008.god. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odrede na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja tih ugovora Zagrebačka banka d.d. (a koja je osnivač ovdje tuženika) nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana čime je postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača.

65. Sukladno sudskoj praksi su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikako na štetu potrošača, a uzimajući u obzir znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi kako o promjenjivoj kamatnoj stopi tako i o vezanosti rate uz tečaj CHF. Sud smatra da se ta utvrđenja mogu primijeniti i na tuženika.

66. Zatim je presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018.god. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba, između ostalih i tamo tuženika Zagrebačke banke d.d., kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je ta tužena banka potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

67. Vrhovni sud Republike Hrvatske je donio Odluku broj Rev-2221/18 od 03.09.2019. god. kojom je u cijelosti potvrdio drugostupanjsku presudu Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-6632/17, a kojom je utvrđena i ništetnost

ugovornih odredaba o promjenjivosti kamatne stope odlukom amo tužene Zagrebačke banke d.d. (koja je osnivač ovdje tuženika) i ugovornih odredaba kojima glavnica vezana uz valutu CHF (švicarski franak).

68. Zatim je Ustavni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj U-III-4150/2019 od 03. veljače 2021.god odbio ustavnu tužbu, između ostalog i Zagrebačke banke d.d. (osnivača ovdje tuženika) u pogledu i kamate koja se mijenja odlukom banke i u pogledu valute švicarski franak čime je potvrđeno utvrđenje nepoštenosti i ništetnosti odredbi o valuti švicarski franak i kamati koja se mijenja odlukom banke, ovdje tuženika.

69. Nadalje, i Presudom Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014.god. je određeno da se čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te odnos te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora.

70. Prigovor zastare, koji je istaknuo tuženik, sud smatra neosnovanim, budući da se primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima od pet godina, a zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze.

71. Odredbom čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (ZOO) koja u slučaju ništetnosti ugovora određuje da je svaka strana dužna vratiti sve što je primila na temelju takvog ugovora i stoga zastarni rok u slučaju institucijskog zahtjeva prema kojemu su ugovorene strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedicu utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Stoga u konkretnom slučaju nije ni nastupila zastara, a ovakvo pravno shvaćanje zauzeto je i na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH održane 30. siječnja 2020.god. broj Su- IV-47/20. Doneseno je i pravno shvaćanje VSRH dana 01. ožujka 2022.god. u kojem se ističe da ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača.

72. Odredbom čl. 241. Zakona o obveznim odnosima propisano je da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine, a odredbom čl. 225. ZOO-a propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. U odnosu na zahtjev za isplatu, radi se o zahtjevu iz čl.323.st.1. ZOO, a zastarni rok za restitucijski zahtjev počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora ili pojedinih ugovornih odredbi konkretno od pravomoćnosti presude donesene u ovom slučaju.

73. Tužitelj je tužbom tražio da se utvrdi nišetnom odredba o valutnoj klauzuli iz Ugovora, vezanoj za CHF i to u dijelu u kojem je ugovorena otplata leasing obroka u „u hrvatskim kunama koristeći srednji tečaj CHF Hrvatske narodne banke na dan uplate“.

74. Dakle, tužitelj je protiv tuženika podnio tužbu samo radi utvrđenja nišetnim ugovornih odredbi koje se odnose na promjenu tečaja CHF, kao i radi isplate s osnova više plaćenog zbog promjene tečaja CHF, to će se sud u ovom obrazloženju navoditi samo relevantno vezano za tako postavljeni tužbeni zahtjev.

75. Naime, sukladno čl. 2. Zakona o paničnom postupku sud odlučuje u parničnom postupku u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku.

76. Tužitelj je ugovor sklopio kao potrošač s tuženikom kao trgovcem, a ugovor je sklopljen zbog osobnog vozila koje je kupljeno i koje je putem tuženika stavljeno u operativni leasing, te ga je koristio tužitelj. To je sve navedeno u Ugovoru o operativnom leasingu. Tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora nije imao nikakvu trgovačku, poslovnu, obrtničku ili profesionalnu djelatnost, pa je nesporno da je taj ugovor sklopio izvan takve djelatnosti koje nije niti imao, a što je potvrdio u svom iskazu, te mu sud vjeruje.

77. Stoga je tužitelj dokazao da je potrošač, što je vidljivo iz samog sadržaja ugovora, kao i iz saslušanja tužitelja koji je saslušan neposredno pred ovim sudom. U ugovoru je naznačeno da ga tužitelj sklapa kao fizička osoba, a tekst samog ugovora je pisao tuženik (davatelj leasinga).

78. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je istome ugovor o leasingu ponuđen u auto kući u kojoj je namjeravao kupiti osobno vozilo, te da je takav ugovor sastavljen od tuženika mogao prihvatiti ili ne, dakle, da nije mogao o ničemu pregovarati niti utjecati na bilo koju odredbu ugovora. Sud je prihvatio iskaz tužitelja smatrajući ga iskrenim, logičnim i životno uvjerljivim.

79. Analizirajući iskaz tužitelja valja reći da sud iz istog utvrđuje da predmetni ugovor o operativnom leasingu predstavlja tipski ugovor te da tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri informiran o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, odnosno da tuženik tužitelja prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije informirao odnosno da tuženik s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula kojom je vezana glavnica uz švicarski franak, niti ga je u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima vezanim za tu valutnu klauzulu.

80. Sud smatra da se prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora, tužitelja moralo u cijelosti informirati o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, glede ugovaranja valute CHF uz koju je vezana glavnica, odnosno vezano je i plaćanje pojedine mjesečne rate leasinga.

81. Iz konkretnog Ugovora o leasingu koji su sklopile stranke, proizlazi kako se zapravo radi o kunkskom pravnom poslu, jer se u Ugovoru jasno navodi da su novčane obveze, koje proizlaze iz ugovora samo izražene u valuti CHF, dok se sve obveze ispunjavaju plaćanjem u hrvatskim kunama (HRK) koristeći tečaj CHF, HNB-a na dan plaćanja.

82. Isto tako se u Općim uvjetima tuženika, koji čine sastavni dio Ugovora, navodi pod 6. da se sve obveze izvršavaju primjenom valutne klauzule.

83. Također, i svi ostali troškovi iz tog ugovora o leasingu, iako se u dokumentaciji pravnog posla ističu u valuti CHF, su zapravo naplaćeni u kunama, kao i svi popratni troškovi koje je tužitelj snosio u svezi ovog pravnog posla, a što tuženik nije ničim osporio.

84. Tako onda tužitelj tvrdi u ovom postupku da je onda nominalni kunkski iznos tj. pojedina mjesečna leasing rata, koja je iz mjeseca u mjesec rasla, a koji je on morao plaćati, isključivo odraz rasta tečaja CHF, te slijedom toga u ovom parničnom postupku pred sudom traži da se utvrdi ništetnom samo odredba u Ugovoru koja se odnosi na valutnu klauzulu.

85. Ugovor prema odredbi članka 247. Zakona o obveznim odnosima nastaje i proizvodi pravne učinke od trenutka kad se stranke suglase oko bitnih elemenata ugovora, a koji u vrijeme zaključenja ugovora moraju biti jasni i precizno određeni.

86. Prema članku 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive.

87. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

88. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati.

89. Prema članku 59. Zakona o zaštiti potrošača, ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim

godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstvo pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu.

90. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

91. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora, a nije niti dokazao da je tužitelja u samom ugovoru, a i prilikom odobravanja leasinga, upozorio na sve poznate specifičnosti valutne klauzule CHF i isplate mjesečnih rata vezanih uz promjenu tečaja CHF, budući da niti iz ugovora, a niti iz iskaza tužitelja tako što proizlazi.

92. Isto tako tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica s osnova leasinga veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito nije učinio, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze, kako pojedine mjesečne rate leasinga, tako i ukupni iznos plaćanja tuženiku.

93. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja visine mjesečne rate leasinga sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao davatelj leasinga objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute koja je određena valutnom klauzulom vodi ka povećanju glavnice duga, pripadajućih kamata i u konačnici povećanju anuiteta, koja odredba je nerazumljiva i nedorečena.

94. Takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne su i načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice s osnova leasinga kojeg tužitelj ima obvezu vratiti tuženiku kao davatelju leasinga i cijena.

95. Točno je da je temeljem čl. 22. Zakona o obveznim odnosima dopušteno ugovarati valutnu klauzulu tj. isplatu vezanu uz tečaj strane valute, međutim u konkretnom ugovoru je tuženik na prethodnom svom obrascu ugovora, na koji tužitelj kao primatelj leasinga nije mogao staviti nikakve primjedbe, potpuno samovoljno odredio način isplata mjesečnih rata, te u osporenim člancima ugovora zaista nije jasno navedeno i naznačeno kolika je obveza primatelja leasinga (tužitelja). Međutim, u konkretnom slučaju treba primijeniti i citirane odredbe Zakona o zaštiti potrošača.

96. Smisao i razlog ugovaranja valutne klauzule jest da onaj tko daje kredit, odnosno u konkretnom slučaju plaća objekt leasinga (tuženik) zaštiti uloženi novac od obezvrjeđivanja do kojeg može doći uslijed porasta inflacije, porasta cijena roba i usluga i sl., tako da prilikom povrata novčanih jedinica dobije istu vrijednost koju je on dao, odnosno vrijednost koju je u trenutku sklapanja ugovora imala ugovorena svota (u konkretnom slučaju vrijednost vozila).

97. Međutim, u konkretnom slučaju toga nema jer je upravo tuženik promjenom visine valute postigao zaradu a na štetu tužitelja koji je plaćao mjesečne rate leasinga po tom povišenom tečaju CHF, te je tuženik realiziranjem te klauzule došao do izvora jednostavne, a istovremeno nepravične zarade tj. ekstra profita i to financijskim iscrpljivanjem tužitelja kroz enormno povećanje mjesečnog iznosa rate leasinga iskazane u kunama. Dakle, cjelokupni teret povišenja tečaja CHF u odnosu na HRK je pao na teret tužitelja, dok tuženik nije snosio nikakve posljedice promjene tečaja.

98. Ugovorena valutna klauzula kojom bi se tuženik trebao štititi od deprecijacije kune u zakonskom smislu u konkretnom slučaju u potpunosti je promašila svrhu, a njezinom primjenom obogatio se tuženik na račun tužitelja, koristeći tu ugovornu odredbu, za koju je sada sud utvrdio da je ništeta.

99. Tužitelj tuženika nije upozorio da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj HRK prema tečaju CHF, već samo prema tečaju EUR.

100. Stoga je sud u točki I. izreke utvrdio da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe ugovora o kreditu s operativnim leasingom u čl. 7. istog.

101. Kako je dio u Ugovoru o operativnom leasingu koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule ništetan jer je nerazumljiv, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno dijela konkretnog Ugovora primio, i to je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine RH broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21) - stjecanje bez osnove - u kojem članku Zakona je određeno u st. 1.) da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

102. Tužitelj nije imao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka, te je podneskom od 31.10.2025. specificirao tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na isplatu na način da je iznos koji potražuje od tuženika s osnova isplate uslijed ništetnih odredbi vezanih uz valutu CHF iznos od 1.925,78 EUR sa zakonskim zateznim kamatama.

103. Ističe se da je tužitelj u ovom postupku o egzaktnoj visini svoje tražbine mogao saznati tek nakon što je upravo u ovom postupku provedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje.

104. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje te očitovanja vještakinje Slađane Srnec jer je dan stručno i objektivno, u skladu sa zadacima koje je odredio sud u rješenju o određivanju vještačenja, te je u svojem nalazu vještak dao sve odgovore na postavljena pitanja.

105. Odredbom čl. 1111 ZOO-a određeno je kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

106. Prema Zakonu o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, 41/14) koji govori da je nepoštena odredba ništetna, a ništetna odredba da ne proizvodi nikakav pravni učinak te se uzima kao da nikada nije ni nastala te je nužno potrošača, u ovom slučaju tužitelja, dovesti u stanje u kakvom bi bio da takve odredbe nikada nije ni bilo. To nalaže i Direktiva o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima 93/13/EEZ; potrebno je osloboditi potrošačke ugovore takvih odredbi.

107. Dakle kako se tužbeni zahtjev odnosi na nepošteno ugovaranje valutne klauzule isto je ništetno jer je nerazumljivo, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog ugovora odnosno dijela ugovora u konkretnom slučaju primio sukladno odredbi čl. 1111 ZOO-a te je stoga sud obvezao tuženika da plati tužitelju iznose navedene u izreci ove presude zajedno sa kamatom na svaki pojedini mjesečni obrok.

108. Tuženik je dužan temeljem odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima vratiti isplaćene iznose tužitelju u utuženom iznosu s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, s tijekom zakonske zatezne kamate po datumima dospijeća kako je naznačeno u izreci ove presude, dakle tijekom otplate leasinga do isplate i po stopi kamate sukladno odredbi čl. 29. st. 1. i st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

109. Valja istaći da se tuženik ne može smatrati poštenim stjecateljem jer je upravo njegovo nepoštenje i razlog ništetnosti radi koje se i vodi ovaj postupak, pa stoga i zakonske zatezne kamate na utvrđene iznose pojedinih mjesečnih iznosa teku od dospijeća pojedinog iznosa do isplate, a ne od presuđenja.

110. Sud je odbio prigovor prijeboja tuženika naznačen u iznosu od 10,13 EUR sa zakonskom zateznom kamatom. Naime, tužitelj je sredio tužbeni zahtjev nakon provođenja financijsko knjigovodstvenog vještačenja tražeći u točki II. tužbenog zahtjeva isplatu u iznosu od 1.925,78 EUR sa zakonskom zateznom kamatom. Uvidom u nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Natalije Srnec utvrđeno je da preplata tečaja odnosno pozitivne tečajne razlike kada je tečaj bio viši od početnog iznosi 1.935,91 EUR, da su negativne tečajne razlike kada je tečaj bio niži od početnog iznosile 10,13 EUR, te da je neto preplata tečaja kao razlika pozitivnih i negativnih tečajnih razlika iznos od 1.925,78 EUR odnosno iznos na koji je tužitelj u točki II.

tužbenog zahtjeva postavio isti. Dakle, već u samom tužbenom zahtjevu obuhvaćen je navedeni iznos za koji tuženik traži prijebaj

111. Nesporno je da je tužitelj nakon provedenog knjigovodstveno financijskog vještačenja smanjio tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka. Odredbom čl. 193. st.2. ZPP-a tužba se može povući sve do zaključenja glavne rasprave ako tuženik na to pristane. Iz podneska tuženika razvidno je da se isti slaže sa povlačenjem dijela tužbenog zahtjeva, ali traži trošak za povučeni dio tužbe.

112. Odredbom čl. 154.st.3. ZPP-a određeno je da sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koji su protivna stranka i njen umještač imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, pa zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi. Kako je tužitelj uskladio tužbeni zahtjev sa nalazom i mišljenjem vještaka, to smanjenjem tužbenog zahtjeva nisu nastali nikakvi dodatni troškovi, a slijedom čega je odbijen prijedlog tužitelja kojim traži trošak za povučeni dio tužbe.

113. Stoga je odlučeno kao u izreci presude te je sud usvojio specificirani tužbeni zahtjev tužitelja a kako je specificiran nakon financijsko knjigovodstvenog vještačenja u ovoj pravnoj stvari.

114. Odluka o parničnom trošku u skladu je s odredbom čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a, stanjem spisa i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/2023, dalje Tarifa). Tužitelju je priznat trošak punomoćnika i to za sastav tužbe (Tbr.7.t.1 Tarife) u iznosu od 200,00 eura, za sastav podneska od 6.11.2023., 3.11.2025., 12.12.2025. (Tbr.8.t.1. Tarife) i to za svaki podnesak u iznosu od 200,00 eura, zastupanje na ročištu dana 10.6.2024., 10.2.2026. , 26.5.2026. (Tbr. 9.t.1. Tarife) za svako ročište u iznosu od 200,00 eura, zastupanje na ročištu za objavu presude (Tbr.9.t.3. Tarife) u iznosu od 100,00 eura, što ukupno iznosi 1.500,00 EUR, te pripadajući PDV na navedeni iznos od 375,00 EUR , a slijedom čega je tuženik dužan tužitelju nadoknaditi ukupno troškove u iznosu od 1.875,00 EUR.

Čakovec, 6.srpnja 2026.

Sutkinja:

Jasna Vehtersbah-Stojan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana primitka iste, putem ovog suda nenadležni Županijski sud sukladno čl. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine RH broj 67/18 i 21/22), pismeno u tri istovjetna primjerka. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu smatrat će se da je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (čl. 335 st. 9. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-3088a-56ddc**

Kontrolni broj: **0bb61-1f587-69f42**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.